

EL COL·LECCIONISME DE TEMÀTICA TERRASSENCA (135)

TÈXTIL (49). ELS ALTISEN (3)

(continuació)

La indústria Altisen germans segueix com la seva antecessora dedicada a l'aprest de teixits i dóna ocupació a 43 treballadors tots ells homes. El sector tèxtil del ram de l'aigua per raons d'esforç físic o de risc no es considerava adequat per a les dones. Els gerents de la societat són els dos germans mascles; el Joan i el Josep.

El 1922 els germans Altisen decideixen crear una nova empresa dedicada a la fabricació de teixits de llana que té com a titular Josep Altisen. La faceta dels teixits la deixarem pel final, després que hàgim historiat la dels aprestos.

Joan Altisen i Martí

Hem de fer esment de Jaume Altisen i Triadó, cosí dels germans Altisen Martí que va estar sempre molt implicat en la vida esportiva i associativa de Terrassa. Jaume Altisen havia estat el 1922 apoderat de la fusteria mecànica de Josep Camprubí del carrer Sant Genís i va ser després el comptable de la fàbrica d'acabats dels Altisen. De setembre de 1930 al setembre de 1932 va presidir el Centre Excursionista de Terrassa, El 1939 presidí també la Comissió Gestora que va reprendre a la postguerra les activitats del Club Natació Terrassa, societat que presidí del novembre de 1964 al novembre de 1968.

Va ser vicepresident de la Federació Catalana d'Atletisme i era president del Casino del Comerç el 1960 quan aquesta societat va celebrar el seu centenari. Un fill seu Joan Altisen i Palau va presidir també el Centre Excursionista de Terrassa el bienni 1968-69.

Quan el 1936 esclata la guerra civil, l'empresa és col·lectivitzada. A la raó social s'hi afegeixen les sigles E C. S'anomena, doncs, **Altisen Germans EC** i els seus primers representants legals són Josep Padrós, Valentí Mora i Ramon Colominas.

Ja a la postguerra, concretament el 24 de desembre de 1941, els socis d'Altisen Germans modifiquen els pactes interns. D'una banda Rosa Martí renuncia definitivament als seus drets a la societat i d'altra banda els tres germans Josep, Joan i Trinitat Altisen Martí incrementen el capital social fins a 600.000 pta. a parts iguals, és a dir a partir d'ara hi tindran 200.000 pta. cadascun.

El 1947 els socis d'Altisen Germans prenen un decisió de gran importància per al seu futur. Munten una secció complementària de tints i blanqueigs en uns nous locals de propietat que construeixen en el carrer Monturiol entre la carretera de Rellinars i el carrer de Francesc Oller. La important inversió que comporta obliga a una ampliació de capital que desfà la igualtat d'aportacions socials entre els germans L'ampliació és de 602.000 pta. De les quals el Joan n'aporta 402.000 i el Josep i la Teresa 100.000 cadascun. El capital resultant és de 1.202.000 pta. De les quals en Joan en té 602.000, és a dir, una mica més de la meitat i els altres dos germans 300.000 pta. cadascun.

Marc Roca i Morros

La important envergadura de l'empresa decanta als germans Altisen a canviar la forma jurídica de la societat, de regular col·lectiva a anònima. El 2 de gener de 1953 formalitzen aquest canvi i adopten la raó social **Joan Altisen S.A.** L'equilibri social es manté idèntic amb el petit retoc obligat per ajustar el nominal de les accions. Joan Altisen té 122 accions -610.000 pta. nominals i els seus germans Josep i Trinitat 60 accions cadascun. El capital social és ara de 1.210.000 pta. Joan Altisen és el president del Consell d'administració i Josep Altisen el secretari.

El 1965 Joan Altisen que ultrapassa els 70 anys d'edat opta per retirar-se i cedeix la seva participació al seu gendre Marc Roca i Morros. El seu germà Josep fa el mateix amb la seva filla Dolors Altisen i Vidal esposada amb el joier de Barcelona Jaume Fuset i la Trinitat delega la seva representació a la seva filla. Els nous propietaris canvien també la raó social que s'anomenarà a partir d'ara **Manufacturas Roca, SA.**

A mitjan dècada dels setanta la crisi industrial afecta amb força la indústria llanera. La baixa de la demanda i la morositat de clients importants obliguen a Manufactures Roca a presentar la suspensió de pagaments i el mes següent tanca definitivament tant la fàbrica d'aprestos i acabats com la de tints. Els seus 113 treballadors s'acullen al Pla de Reestructuració de la llana. Acaba així, la història industrial d'una empresa que va aconseguir sobreviure durant la segona meitat del segle XIX i les primeres tres quartes parts del segle XX.

RAFEL COMES